Nr 33 Warszawa, dnia 10 września 1949 r.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Treść:

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU: str.
Poz. 214 z dnia 29 sierpnia 1949 r. w sprawie wprowadzenia obowiązku zawiadamiania o postojach w robotach inwestycyjnych . . . 213
OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:
Poz. 215 z dnia 27 sierpnia 1949 r. L. D. II. 506/3/49 r. w sprawie wysokości oraz sposobu przekazywania dotacji na koszta administracyjno-rzeczowe stołówek pracowniczych . . . 214
„ 216 z dnia 30 sierpnia 1949 r. L. D. VI. 1819/1/49 r. w sprawie sposobu sporządzania sprawozdań o obrotach kasowych . . . 215
„ 217 z dnia 31 sierpnia 1949 r. L. D. II. 232/8/49 r. w sprawie wyjaśnienia wątpliwości nasuwających się przy wykonaniu okólnika z dnia 11 lipca 1949 r. w sprawie ewidencji nieruchomości . 215
„ 218 z dnia 31 sierpnia 1949 r. L. D. XI. 11670/6/49 r. w sprawie odpowiedzialności przedsiębiorstw państwowych za zobowiązania podatkowe osób, dawnych właścicieli przedsiębiorstw upaństwowionych . . . 216

214. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 29 sierpnia 1949 r. w sprawie wprowadzenia obowiązku zawiadamiania o postojach w robotach inwestycyjnych.

Podając do obowiązującej wiadomości i wykonania tekst zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 19 sierpnia 1949 r. Znak IN-0-25/43/57 zarządza się, co następuje:

§ 1.

Inwestorzy objęci Państwowym Planem Inwestycyjnym na rok 1949 w części 11 — Ministerstwo Skarbu (Dyrekcje Państwowej Wytwórni Papierów Wartościowych i Mennicy Państwowej) obowiązani są bez względu na wysokość nakładu inwestycyjnego do składania Ministerstwu Skarbu (Departament II) zawiadomień o powstałych lub grożących postojach w robotach inwestycyjnych, wykorzystując formularze stanowiące załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2.

Zawiadomienia o powstałych lub grożących postojach obowiązani są inwestorzy składać dekadowo tj. 10-go, 20-go i 30-go każdego miesiąca, wprowadzając do wykazu jedynie budowy nagle przerwane oraz budowy, którym w bliskim terminie grozi postój.

§ 3.

Inwestorzy wymienieni w § 1 zarządzenia obowiązani są do niezwłocznego składania sprawozdań (bez czekania na termin sprawozdania dekadowego) z pomyślnego pokonania uprzednio zgłoszonych trudności, celem skreślenia danej roboty z wykazu obiektów zagrożonych.

§ 4.

Inwestorzy zobowiązani są do przezwyciężania trudności realizacyjnych budów we własnym zakresie.

Przy sporządzaniu wykazów obiektów zagrożonych należy brać pod uwagę jedynie trudności i przeszkody poważniejsze, które Dyrekcje Inwestorów przy współudziale władz i instytucji miejscowych mimo maksymalnego wysiłku z ich strony — nie mogą pokonać.

Nadto awizowanie tych trudności i przeszkód Ministerstwa nie zwalnia inwestorów od troski i odpowiedzialności za dalsze intensywne ich opanowanie i realizację zamierzeń inwestycyjnych.

§ 5.

Dyrekcja Państwowej Wytwórni Papierów Wartościowych z uwagi na posiadany limit w P. P. I. na rok 1949 przekraczający nakład 100 milionów złotych — obowiązana jest również do przesyłania zawiadomień o powstałych lub grożących postojach w robotach inwestycyjnych oraz o pokonaniu uprzednio zgłoszonych trudności (§§ 1, 2 i 3 niniejszej instrukcji) — Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 6.

Odnośnie realizacji zamierzeń inwestycyjnych na rok 1949 figurujących w części 21 Państwowego Planu Inwestycyjnego (budownictwo administracyjne) władze skarbowe II instancji oraz Dyrekcje względnie Centrale Banków i Instytucji Kredytowych, Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych, Państwowego Zakładu Emerytalnego — obowiązane są w zakresie i na warunkach określonych w §§ 1, 2, 3 i 4 awizować do Ministerstwa Skarbu (Departament II) wszelkie powstałe postoje lub zagrożenia postojem budów, przeznaczonych dla ich użytku, celem umożliwienia ewent. interwencji Ministerstwa Skarbu, zmierzającej do przyśpieszenia realizacji inwestycji, niezależnie od działalności interwencyjnej Ministerstwa Budownictwa, względnie w porozumieniu z tymże Ministerstwem.

§ 7.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1949 r.

za Ministra Skarbu
H. Birencwajg
Dyrektor Departamentu

PAŃSTWOWA
KOMISJA PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT INWESTYCJI
IN-0-25/43/57.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO z dnia 19 sierpnia 1949 r.

w sprawie: wprowadzenia obowiązku zawiadamiania o postojach w robotach inwestycyjnych oraz nadzoru nad przyspieszeniem wykonania planu inwestycyjnego na rok 1949.

W celu zapobieżenia postojom w robotach inwstycyjnych oraz dla przyspieszenia wykonania planu na rok 1949 zarządzam, co następuje:

§ 1.

Ministerstwa objęte planem inwestycyjnym na rok 1949 wprowadzą z dniem 1 września 1949 r. obowiązek zawiadamiania o powstałych lub grożących postojach w robotach inwestycyjnych, w których tegoroczny nakład przekracza 100 milionów złotych.

§ 2.

Zawiadomienia te obowiązani są składać inwestorzy bezpośrednio wprost do:

a) Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego,
b) właściwego inwestora centralnego (Ministerstwa),
c) właściwego inwestora naczelnego,
d) właściwego inwestora głównego,

po jednym egzemplarzu na formularzu według wzoru stanowiącego załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 3.

Zawiadomienia o powstałych lub grożących postojach obowiązani są inwestorzy składać dekadowo tj. 10-go, 20-go i 30-go każdego miesiąca.

Do wykazu obiektów objętych lub zagrożonych postojem inwestorzy wprowadzają jedynie:

a) budowy nagle przerwane,
b) budowy, którym w bliskim terminie grozi postój.

§ 4.

Ministerstwa wymienione w § 1 niniejszego zarządzenia wydadzą we własnym zakresie zarządzenia szczegółowe, załączając do nich tekst niniejszego zarządzenia oraz wzór zawiadomienia. W zarządzeniach tych należy:

a) dodatkowo wprowadzić obowiązek meldowania przez inwestora (bez czekania na termin sprawozdania dekadowego) pomyślnego opanowania uprzednio zgłoszonych trudności w celu skreślenia danej roboty z wykazu obiektów zagrożonych,
b) podkreślić wobec inwestorów konieczność przezwyciężenia trudności realizacyjnych na budowie przede wszystkim we własnym zakresie jak również przestrzec przed składaniem meldunku o stanie zagrożenia danej roboty z przyczyn, które mogą być opanowane przez szybką interwencję władz miejscowych, lub inwestora głównego albo naczelnego. Jedynie zatem w wypadkach tak poważnych trudności, że władze terenowe nie mogą ich przezwyciężyć, można się zwrócić o udzielenie pomocy do inwestora centralnego lub P. K. P. G. w formie złożenia zawiadomienia o postoju,
c) podkreślić specjalnie, że inwestor bezpośredni w żadnym wypadku nie może traktować wypełnienia formularza o stanie zagrożenia danej roboty jako podstawy zwalniającej go od odpowiedzialności za dalsze intensywne starania o ich opanowanie.

§ 5.

P. K. P. G. i Ministerstwa po otrzymaniu dekadowych wykazów zagrożonych lub przerwanych robót przesyłają do wiadomości inwestorów odpisy pism lub telefonogramów, wysłane w celu usunięcia zameldowanych trudności.

§ 6.

Ministerstwa: Górnictwa i Energetyki, Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego oraz Ministerstwo Poczt i Telegrafów wydadzą zarządzenia w celu przyspieszenia tempa realizacji planu inwestycyjnego na rok 1949. W zarządzeniach tych należy wyznaczyć szczegółowe programy rzeczowe robót na kolejne miesiące bież. roku poczynając od miesiąca września 1949 r. oraz kwoty do przerobienia w danym miesiącu, które wynikają z ustalonego programu rzeczowego i uwzględniają realne możliwości wykonawcze przedsiębiorstw i inwestorów (przy robotach prowadzonych systemem gospod.).

W ten sposób opracowane teksty zarządzeń z wyznaczonym programem rzeczowym i finansowym zostaną przed wydaniem uzgodnione z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego.

Zarządzenia powyżej określonej treści mogą również wydać inne resorty.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego
(—) H. Minc
V. Premier

Ministerstwo ....
....
....

Załącznik do Zarządzenia Przewodniczącego P.K.P.G. znak: IN-O-25/43/57 z dnia 19 sierpnia 1 49 r.

WYKAZ OBIEKTÓW KTÓRYCH REALIZACJA JEST ZAGROŻONA

Obrazujący .... dekadę .... 1949 r.
miesiąc

(strona pierwsza) (strona druga)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
Dział	Rozdział	§	Inwestor naczelny	Inwestor bezpośredni	Nazwa obiektów	Suma kosztorys.	Suma nakładów Planowa..o na rok 1949	Trudności powstałe w realizowaniu Planu: materiałowe	Trudności powstałe w realizowaniu Planu: finansowe	Trudności powstałe w realizowaniu Planu: inne *)	Opis: czy nastąpił już postój (przerwanie roboty) jak dawno (data) wzgl. kiedy grozi postój i z jakich najważniejszych przyczyn	Wyjaśnienia: gdzie inwestor interweniował, gdzie należy interweniować i ew. gdzie znajdują się brakujące materiały (np. remanenty poniemieckie)	Opis wysiłków Ministerstwa .... czynionych dla przezwyciężenia trudności zgłoszonych przez inwestora	Postulaty odnośnie pomocy Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego

Data sporządzenia wykazu
Podpis sporządzającego ....

Pieczęć i podpis

Uwaga: Po opisaniu jednego obiektu należy arkusz przedzielić linią poziomą z jednej i z drugiej strony tworząc wiersz poziomy, po czym należy opisać obiekt następny. Wiersze poziome drugiej strony muszą się odnosić do właściwych wierszy pierwszej strony.

*) uwzględnić należy również trudności z dokumentacją prawną, techniczną, trudności osobowe itp.

215. Okólnik z dnia 27 sierpnia 1949 r.

w sprawie wysokości oraz sposobu przekazywania dotacji na koszta administracyjno-rzeczowe stołówek pracowniczych.

Podając do wiadomości treść zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 5 kwietnia 1949 r., ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Handlu Wewnętrznego Nr 1 z 1949 r. oraz pisma okólnego tegoż Ministerstwa z dnia 26 lipca 1949 r. Nr U. III. A-4/6 w sprawie wysokości oraz sposobu przekazywania dotacji na koszta administracyjno-rzeczowe stołówek pracowniczych — Ministerstwo Skarbu prosi o terminowe przeprowadzanie rozliczeń przez zakłady pracy ze Spółdzielniami Spożywców, w wypadkach korzystania pracowników ze stołówek, prowadzonych przez te spółdzielnie i przestrzeganie na przyszłość obowiązku pokrywania wyżej wymienionych kosztów w myśl zasad, ustalonych w zarządzeniu Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 5 kwietnia 1949 r.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu przypomina, że w myśl uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 21 września 1948 r. wszystkie stołówki, z wyjątkiem tych, które odpowiadają warunkom, przewidzianym w zarządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 stycznia 1949 r. L. dz. P. H. IV/2/1748/II do dalszego prowadzenia przez zakłady pracy — muszą być przekazane Spółdzielniom Spożywców w terminie do dnia 31 grudnia 1949 r.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 5 kwietnia 1949 r.

w sprawie wysokości oraz sposobu przekazywania dotacji na koszta administracyjno-rzeczowe stołówek pracowniczych.

L. dz. U. III-A-0/4 (Nr 9/49).

W wykonaniu uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 21 września 1948 r. w sprawie reorganizacji stołówek pracowniczych i w myśl zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 stycznia 1949 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami Pracy i Opieki Społecznej oraz Skarbu (Dz. Urz. Min. Przem. i Handlu Nr 3) w sprawie reorganizacji stołówek pracowniczych, zarządzam co następuje:

§ 1.

Na pokrycie wydatków administracyjno-rzeczowych stołówek zakłady pracy dysponują sumą uzyskaną z przemnożenia zł 175 miesięcznie przez ilość zatrudnionych pracowników w danym miesiącu.

§ 2.

Z kwot przewidzianych w § 1 na prowadzenie stołówki winny być pokrywane wydatki, obejmujące:
a) płace personelu stołówkowego i premie,
b) składki ubezpieczeniowe personelu stołówkowego,
c) koszt opału, wody, światła, gazu,
d) koszt utrzymania czystości,
e) uzupełnienie sprzętu stołówkowego itp.

§ 3.

Na pięć dni przed rozpoczęciem każdego miesiąca, zakłady pracy winny sporządzić listę pracowników, którzy w danym miesiącu korzystać będą ze stołówki.

§ 4.

1. Na podstawie sporządzonej listy, zakład pracy winien przekazać instytucji, prowadzącej stołówkę lub kierownictwu stołówki dotację na pokrycie wydatków administracyjno-rzeczowych, obliczoną według następującej tabeli:

a)	Stołówka	od	50	do	100	stołowników	—	500	zł	mies.	na	1	stołownika
b)	„	„	101	„	200	„	—	400	„	„	„	1	„
c)	„	„	201	„	300	„	—	350	„	„	„	1	„
d)	„	„	301	„	500	„	—	300	„	„	„	1	„
e)	„	„	501	„	700	„	—	250	„	„	„	1	„
f)	„	„	701	„	1000	„	—	200	„	„	„	1	„
g)	„	ponad			1000	„	—	175	„	„	„	1	„

2. Jeżeli suma, wynikająca z przemnożenia ilości stołujących się przez stawkę, obowiązującą dla danej grupy stołówek jest niższa od sumy, wynikającej z przemnożenia ilości stołujątych się w niższej grupie stołówek przez stawkę obowiązującej dla tej niższej grupy — należy jako górną granicę wydatków przyjąć sumę grupy niższej.

P r z y k ł a d:
Ilość stołujących wynosi 105 osób, dopuszczalna stawka dla tej grupy wynosi 400 zł na jednego stołownika, daje to 105 przez 400 będzie 42 000 zł miesięcznie. Jednakże przy 100 stołownikach dopuszczalna stawka dla tej grupy wynosi zł 500 na jednego korzystającego, daje to 100 przez 500 razem 50.000 miesięcznie. Dopuszczalna górna granica wydatków wynosić będzie zatem nie 42.000, lecz 50.000 zł.

§ 5.

Kontrolowanie prawidłowości i racjonalności gospodarki pieniężnej i towarowej stołówek należy do obowiązków stałej kontroli nad funkcjonowaniem stołówek, zorganizowanej na podstawie § 7 wspomnianego na wstępie zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 stycznia 1949 roku, względnie w trybie kontroli przewidzianej obowiązującymi przepisami o spółdzielczości.

§ 6.

W wypadku przewidywanego powstania niedoborów, wynikłych z zastosowania § 4 i ograniczeń płynących z § 4 i ograniczeń, płynących z § 1, tj. gdy globalna suma wynikła z przemnożenia zł 175 na ilość pracowników nie wystarczy do pokrycia rzeczywistych kosztów prowadzenia stołówki według podanych norm, winno nastąpić w zależności od warunków:
a) przyjęcie dodatkowych stołowników z innego zakładu pracy lub
b) przekazanie stołowników do stołówki prowadzonej przy innym zakładzie pracy lub
c) pokrywanie niedoborów przez organizację nadrzędną danego zakładu pracy, gdy konieczność prowadzenia stołówki jest uzasadniona szczególnym charakterem pracy lub warunkami lokalnymi. Organizacja nadrzędna w ramach funduszu akcji socjalnej poz. „Stołówki" może pokryć niedobory z sum niewykorzystanych w innym zakładzie pracy jej podległym lub
d) powzięcie przez stołowników, życzących sobie utrzymać funkcjonowanie stołówki przy własnym zakładzie pracy, uchwały o sposobie pokrycia niedoborów przez ogół konsumentów.

§ 7.

Zakład pracy, kierujący swoich pracowników do stołówki przy innym zakładzie pracy, przekazuje instytucji prowadzącej stołówkę lub kierownictwu stołówki odpowiednią kwotę na pokrycie kosztów administracyjno-rzeczowych stołówki, obliczoną według podanej wyżej tabeli, biorąc za podstawę obliczeń ilość stołujących się ogółem w danej stołówce.

§ 8.

Członkowie rodzin pracowników, korzystający ze stołówki pokrywają całkowity koszt posiłku wraz z przypadającymi kosztami prowadzenia stołówki.

§ 9.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1949 r.

w/z Minister
(—) W. Zawadzki

MINISTERSTWO
HANDLU WEWNĘTRZNEGO
BIURO USŁUG HANDLOWYCH
Nr U. III. A-4/6.
Koszta administr.-rzeczowe stołówek.

Warszawa, dnia 26 lipca 1949 r.
ul. Lwowska 15.-

Wobec częstych wypadków zwracania się Centrali Spółdzielni Spożywców „Społem" do Ministerstwa Handlu Wewn. z prośbą o interwencję w sprawie pokrywania przez zakłady pracy kosztów administr.-rzecz. stołówek, prowadzonych przez Powszechne Spółdzielnie Spożywców — Ministerstwo wyjaśnia co następuje:

1. Zgodnie z zarządzeniem Min. Handlu Wewn. z dnia 5. IV. 1949 r. (Dz. U. M. H. W. Nr 1/49) w sprawie wysokości oraz sposobu przekazywania dotacji na koszta administracyjno - rzeczowe stołówek pracowniczych — zakład pracy obowiązany jest pokrywać wydatki administracyjno-rzeczowe stołówki w wypadkach, gdy stołówka jest prowadzona:
a) w zarządzie własnym, lub
b) przez Spółdzielnię Spożywców, lub
c) gdy pracownicy danego zakładu pracy stołują się w stołówkach, prowadzonych przy innych zakładach pracy.

Jeżeli rzeczywiste koszty prowadzenia stołówki przekraczają sumę przyznaną, względnie wyższe są od norm przewidzianych wówczas dążąc do pełnego pokrycia tych kosztów zastosować należy jeden z przepisów, przewidzianych w § 6 w. w. zarządzenia.

Dyrektor Biura
(—) Zbigniew Rachwald

216. Okólnik z dnia 30 sierpnia 1949 r.
w sprawie sposobu sporządzania sprawozdań o obrotach kasowych.

W budżecie na rok 1949 przewidziane są dochody majątkowe: w części 8 — Ministerstwo Administracji Publicznej § 93 „Sprzedaż majątku trwałego (nieruchomego)" i w części 11 — Ministerstwo Skarbu dział 10 § 93 „Wpływy ze sprzedaży nieruchomego majątku państwowego". Również objęte są tym budżetem wydatki majątkowe w części 25 „Długi Państwowe" w Dz. 3 § 21 „Spłata kapitału" Długów wewnętrznych i w Dz. 4 § 21 „Spłata kapitału". Długów Zagranicznych.

Zarówno dochody, jak i wydatki majątkowe winny być wykazywane w odrębnej przedziałce sprawozdania o obrotach kasowych wzór Nr 15 do § 41 przepisów rachunkowo-kasowych dla izb skarbowych.

Izby Skarbowe, które w wymienionych sprawozdaniach za styczeń—lipiec b. r. wykazywały te dochody i wydatki w grupie dochodów (wydatków) **bieżących**, dokonają właściwego sprostowania w sprawozdaniu o obrotach kasowych za sierpień b. r.

Przypomina się Izbom Skarbowym obowiązek dołączania do miesięcznych sprawozdań o obrotach kasowych drugich egzemplarzy sprawozdań o dochodach budżetowych administrowanych przez izbę oraz wyciągów z ksiąg kredytów i wydatków budżetowych (wzory Nr Nr 30 do § 66 i 32 do § 67 przepisów rachunkowo-kasowych dla władz), zgodnie z ust. 3 § 42 przepisów r-k dla izb skarbowych i zarządzeniem Ministerstwa Skarbu z dnia 31 sierpnia 1948 r. Nr D. III. 8562/7/48.

p. o. Dyrektor Departamentu
Wł. Andruszczenko

217. Okólnik z dnia 31 sierpnia 1949 r.
w sprawie wyjaśnienia wątpliwości nasuwających się przy wykonaniu okólnika z dnia 11 lipca 1949 r. w sprawie ewidencji nieruchomości.

Wobec wątpliwości, nasuwających się przy wykonaniu niektórych postanowień okólnika z dnia 11 lipca 1949 r. w sprawie ewidencji nieruchomości (Dz. Urz.

Min. Skarbu Nr 25, poz. 164), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Zarządzenie wydane w okólniku z dnia 11 lipca 1949 r. wszystkim władzom i instytucjom podległym lub nadzorowanym przez Ministerstwo Skarbu w sprawie nadesłania ścisłych danych dotyczących stanu posiadania obiektów terenowych i budowlanych pod względem ilościowym, przydatności użytkowej, stanu technicznego i prawnego, dotyczy zarówno nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa bądź instytucji wymienionych w omawianym okólniku jak również obiektów użytkowanych czasowo w całości bądź w części.

2) Przy czasowym użytkowaniu obiektów w całości lub znacznej części powstaje obowiązek szczegółowego wypełnienia obu załączników wymienionych w okólniku z dnia 11 lipca 1949 r. tj. zarówno „opisu kompleksu nieruchomości" jak i „opisu budynku".

3) Przy czasowym użytkowaniu nieznacznej części obiektu (np. przy najmie kilku izb w budynku kilkupiętrowym) wystarczy wypełnienie załączników „opis kompleksu nieruchomości" i „opis budynku" w tych pozycjach, które ogólnie będą obrazowały warunki użytkowania pomieszczeń zajętych na potrzeby biurowe władz bądź instytucji. Plan lub szkic należy sporządzić wyłącznie odnośnie powierzchni faktycznie zajmowanej.

4) W przypadku gdy obiekt jest czasowo użytkowany przez różne jednostki podległe Ministerstwu Skarbu „opis kompleksu nieruchomości" sporządza ta jednostka, która zajmuje większą część obiektu. Inne jednostki współużytkujące mają dostarczyć tylko dane z zakresu faktycznie zajmowanej części obiektu, z zaznaczeniem, że opis kompleksu nieruchomości został sporządzony przez inną władzę bądź instytucję.

5) Plany i szkice obiektów własnych lub użytkowanych czasowo w całości bądź części mogą być nadsyłane bądź w formie odbitek istniejących planów, bądź w formie szkiców sporządzanych na zwykłym papierze kancelaryjnym przy użyciu własnego personelu biurowego.

6) Wobec powstałych wątpliwości co do objęcia w ewidencję nieruchomości bądź ich części pozostających w czasowym użytkowaniu władz lub instytucji wymienionych w okólniku z dnia 11 lipca 1949 r. Ministerstwo Skarbu przedłuża termin nadesłania danych ewidencyjnych do dnia 30 listopada 1949 r.

7) Równocześnie ulega sprostowaniu błąd drukarski w załączniku Nr 2 („opis budynku") a mianowicie w pkt. (2) wiersz drugi zamiast „Rok budowy" powinno być „Rodzaj budowy".

Dyrektor Departamenu
H. Birencwajg

---

218. Okólnik z dnia 31 sierpnia 1949 r.

w sprawie odpowiedzialności przedsiębiorstw państwowych za zobowiązania podatkowe osób, dawnych właścicieli przedsiębiorstw upaństwowionych.

Urzędy rewizyjne orzekają niekiedy solidarną odpowiedzialność przedsiębiorstw państwowych za zobowiązania podatkowe, przypadające od osób fizycznych i prawnych, dawnych właścicieli przedsiębiorstw, upaństwowionych na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17), których składniki majątkowe zostały przekazane wspomnianym przedsiębiorstwom państwowym na podstawie art. 6 dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 42). Jako podstawę prawną nałożenia wspomnianej odpowiedzialności na przedsiębiorstwa państwowe urzędy rewizyjne podają art. 6 powołanej wyżej ustawy o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej. W myśl art. 6 ust. 1 tej ustawy przedsiębiorstwa przejęte na zasadzie art. 2 i art. 3 tejże ustawy przechodzą na rzecz Państwa lub polskich osób prawa publicznego wolne od obciążeń i zobowiązań z wyjątkiem zobowiązań o charakterze publiczno-prawnym, zobowiązań na rzecz polskich osób prawnych prawa publicznego, zobowiązań na rzecz osób prawnych, stanowiących własność polskich osób prawnych prawa publicznego, służebności gruntowych oraz zobowiązań mających swe źródło w stosunku najmu pracy lub odpowiedzialności za czyny niedozwolone. Jak wynika z tego przepisu, zobowiązania podatkowe, jako zobowiązania o charakterze publiczno-prawnym, przechodzą na Skarb Państwa lub na polskie osoby prawne prawa publicznego. Skarb Państwa i wspomniane osoby prawne prawa publicznego są następcami prawnymi przedsiębiorstw upaństwowionych. Natomiast przedsiębiorstwa państwowe, którym majątek upaństwowionych przedsiębiorstw został przekazany na podstawie art. 6 dekretu o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych na własność lub w zarząd i użytkowanie nie są następcami prawnymi dawnych właścicieli przedsiębiorstwa upaństwowionego. W tym stanie rzeczy odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe przypadające z przejętych na własność Państwa przedsiębiorstw, których składniki majątkowe zostały następnie oddane przedsiębiorstwom państwowym na własność lub w zarząd i użytkowanie ponosi — jak to wynika z art. 6 ust. 1 powołanej ustawy — wyłącznie i bezpośrednio Skarb Państwa. Wspomniane zaległości należy — zgodnie z okólnikiem z dnia 5 lipca 1949 r. w sprawie zgłaszania do rozrachunku zaległości podatkowych podlegających przejęciu na własność Państwa (Dz. Urz. M. S. Nr 24, poz. 159) — zgłosić do rozrachunku i wstrzymać jednocześnie egzekucję tych zaległości do czasu wydania przez Ministerstwo Skarbu zarządzenia w sprawie ostatecznej ich likwidacji.

Decyzje dotyczące nałożenia odpowiedzialności na przedsiębiorstwa państwowe za zobowiązania podatkowe dawnych przedsiębiorstw upaństwowionych, co do których nie został rozstrzygnięty środek prawny — należy uchylić w trybie postępowania odwoławczego. Prawomocne zaś decyzje w tych sprawach Ministerstwo Skarbu uchyla na podstawie art. 160 dekretu o postępowaniu podatkowym.

Podsekretarz Stanu
Prof. Dr L. Kurowski

Cena zł 30

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

WARUNKI PRENUMERATY I OGŁOSZEŃ.

Prenumerata płatna jest zgóry i przyjmuje się na okresy 1949 r Należność z tytułu prenumeraty wynosi rocznie — zł 2.400; półrocznie — zł 1.300; kwartalnie — zł 700; miesięcznie — zł 300.

Komplety lub poszczególne egzemplarze Dziennika Urzędowego z lat ubiegłych, oraz z okresu poprzedzającego wpłatę prenumeraty, mogą być zamawiane w miarę posiadanego zapasu po cenach sprzedażnych poszczególnych egzemplarzy, z wyjątkiem egzemplarzy za 1945 r., które są całkowicie wyczerpane

Komplet za 1946 r. wg. cen jednostkowych wynosi zł 3.542
" za 1948 r. " " " " " 4.356

Wszelkie należności z tego tytułu należy wpłacać na konto czekowe administracji Dziennika Urzędowego Min. Skarbu w P.K.O. Nr I-4428, podając na odcinku dowodu wpłaty, w sposób czytelny; cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, dokładny adres oraz okres czasu, którego wpłata dotyczy. Wysyłka zamawianych egzemplarzy dokonywana jest po otrzymaniu pełnej należności.

Od 1 stycznia 1949 r. wysyłka egzemplarzy Dziennika Urzędowego Min. Skarbu dokonywana jest listami poleconymi. Reklamacje w sprawie nieotrzymania poszczególnych numerów należy kierować bezpośrednio pod adresem administracji Dziennika Urzędowego Min. Skarbu w Warszawie, ul. Wileńska 2/4, w terminie miesięcznym od daty wydania reklamowanego numeru. Wszelkie późniejsze reklamacje nie będą uwzględniane i ponowne wysłanie brakujących numerów nastąpić może po uprzednim wpłaceniu należności na powyższe konto czekowe w P.K.O., wg. ceny jednostkowej za poszczególne egzemplarze.

Należność za ogłoszenie o zagubieniu lub skradzeniu legitymacji urzędowej pobierana jest w kwocie ryczałtowej zł 600 — która obliczona jest wraz z należnością za numer dowodowy. Zgłoszenia należy przesyłać drogą służbową do Administracji Dziennika Urzędowego w Warszawie, ul. Wileńska 2/4, po uprzednim wpłaceniu należności w pełnej wysokości na powyższe konto czekowe w P. K. O.

Cena wszystkich innych ogłoszeń wynosi zł 90 — za jeden mm szerokości jednej szpalty.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.